

ZIUA 6. Sâmbătă, 22 iulie

Aș vrea să fi fost măcar 21 iulie. Realizez că a trecut mai mult de jumătate din timpul limitat pe care-l am aici și încep să visez la mai mult. Pe de altă parte, în curând o să am și eu vești de acasă. Încep să mă neliniștesc la gândul că aș putea vedea mesaje grele odată cu conexiunea la lume. Nu-mi place unde mă poartă mintea.

A fost prima noapte în care spărgătorul nostru de gheață a luat o pauză. Și cred că toată lumea a făcut la fel. După cea mai bună cină din lume, o mare parte din staff s-a aruncat în hot tub-ul care credeam la început că nu e funcțional. Dar se pare că merge, și face bulbuci chiar și aici, cu iarna în spate. Când m-am băgat la somn, „mate-ul”, sau mâna dreaptă a căpitanului, a intrat în sufragerie doar într-un prosop legat la brâu, proaspăt ieșit din ciubăr și cu multă bună dispoziție. Mi-am dat seama că echipajul se simte bine și m-am bucurat pentru ei, dar m-am întrebat instant cum o fi să conduci o barcă mahmur și să jonglezi prin gheață ca la beție?

Îl mai țineți minte pe Fram cel mare de ieri? Ei bine, azi am descărcat fotografiile și nu înțelegeam de ce am atât de puține, când ar fi trebuit să văd doar alb în fața ochilor. Am verificat setările aparatului și am constatat cu STUPOARE că trăgeam cadru cu cadru în loc de rafală. Practic, în fiecare secundă din cel mai important moment de până acum, eu am fotografiat cu 19 imagini mai puțin. Nu ar fi fost o tragedie dacă ursul ar fi stat pe loc, dar pentru un moment atât de dinamic, când sărea peste gheață sau se scutura de apă...Prostia (sau emoția, dacă vreau să fiu mai blând cu mine) se plătește, iar eu sper că mi-am învățat lecția.

După ce am avut marea revelație, parcă mi-am dorit și mai mult să ne mai vedem o dată cu Fram și să-i demonstrez că merită să fie în fața obiectivului meu. Așa că am petrecut mult timp în camera de comandă, sus la căpitan, de unde puteam avea o privire de aproape 180 de grade în jur. Cumva, mi-am dat seama și că cei care trebuiau să supervizeze mereu și să se uite după urși, azi noapte au dormit neîntorși (nu presupun, ci știu din surse sigure, pentru că Rebin e neobosit și a stat la post toată noaptea). Tind să cred că și-n celelalte nopți a fost cam la fel, câtă vreme nu am fost niciodată treziți din somn ca să fotografiem orice vietate. Nu-i condamn, e normal să se odihnească, doar că promisiunea lor în momentul în care am decis să vin aici, a fost că cineva stă în permanență sus și veghează. Așa că am luat de pe masă binoclul lor Swarovski și m-am pus pe treabă. Într-adevăr, e foarte dificil să ginești un punct crem într-o mare de alb și puțin albastru, chiar și prin niște lentile de calitate ca astea. Nu după mult timp, îmi simțeam ochii oboșiți de parcă stăteam aici de ore în șir. Și am devenit mai înțeleghător.

Am uitat să spun că nava a pornit de dimineață, deși mă așteptam să mai stăm puțin aici. Dar se pare că încă mai e loc de înaintat puțin, motiv pentru care ne mai îndreptăm spre nord. Cum s-a pus în mișcare, mi-am amintit că efectul plasurelui pentru răul de mare ar fi trebuit să se ducă de ieri. Panicat, am rugat-o pe Jeanette să i se facă milă de mine și să-mi mai dea unul. Dar răspunsul a fost negativ, fiindcă mai are puțini și urmează să stea mult timp în larg. Într-un final, am făcut rost de niște pastile care se iau la 12 ore, deci probabil că sunt la fel de puternice ca antibioticele și trebuie să funcționeze. Poate sunt bune și la febră, care văd că ne ia pe rând și ne pune la pat pentru o zi, două. Chinezii au fost primii bolnavi, iar ieri a fost Hege. A venit în sufragerie tremurând mai ceva ca piftia. Era înghețată și căuta o pastilă. Am scotocit toți prin medicamente, dar până la urmă le-a luat pe cele ale chinezilor

- că doar au fost deja testate pe pielea lor. Azi se simte mai bine - și mă întreb oare cine urmează?

La prânz am avut somon cu cartofii-minune pe care doar chef-ul nostru știe să-i facă. A fost foarte gustos, dar parcă nimic nu se compară cu tocănița de crenvurști și orez, de ieri. Poate pentru că era ceva ce nu arăta foarte apetisant, dar mi-a întrecut toate așteptările. La desert am avut cinnamon rolls. Am mai scris că o să-mi lipsească tratarea asta ca la hotel? Îmi pare rău că nu e la fel de apreciată și de chinezi, care aproape zilnic își gătesc câte ceva extra. Mi-ar fi plăcut să gust de câteva ori, doar că stomacul meu nu e prieten cu picanteriile lor.

După masă, am avut tupeul să cred că pot ațipi o oră la prânz. Nicio șansă! Mă gândeam doar cum o să ne iasă urșii în cale, iar eu dorm ca prostul și nimeni nu mă trezește. Îl mai aveam în minte și pe Rebin, care e hiperactiv, doarme 3 ore pe noapte și filmează nonstop. Parcă-l auzeam cum spune „Wake up, man! We're here to work, not to sleep. Look at the view, it's amazing. OMG, OMG!” - și am sărit din pat ca cel mai vinovat om de pe pământ.

Am renunțat la odihnă și m-am întors în sufragerie. Se simte oboseala în aer și pare că și alții s-au gândit la aceleași lucruri ca mine, pentru că preferă să ațipească aici în fund sau întinși pe colțar, decât să meargă în cameră și să rateze momentul. La masa chinezilor se joacă un soi de „piatră, foarfece și hârtie”, dar într-o versiune cu sticksuri. N-am înțeles exact regulile, dar până și ei au recunoscut că e un joc plictisitor.

Se pare că am ajuns la capăt și acum ne întoarcem spre Longyearbyen. Ce sentiment ciudat!

Mi-e greu să-mi amintesc cronologic când se întâmplă lucrurile. În general, mă ghidez după lumină și așa-mi vine să fac și acum. Scriu și închid ochii ca să-mi amintesc momentul zilei și încerc să-mi dau seama dacă era zi sau noapte, răsărit sau apus. Apoi realizez că aici e mereu lumină...

Ce vreau să spun este că nu mai știu la ce oră l-am văzut pe Fram cel vesel! Da, este al șaselea în șase zile. (Și acum parcă-i văd pe necredincioșii în încălzirea globală cum spun că, dacă am văzut atâtia, înseamnă că numărul lor e mare și că la Polul Nord se trăiește bine, deci și noi suntem bine și schimbările climatice sunt o născocire). Ar fi tare fain să fie așa - să ne înșelăm și să exagerăm cu toții, iar realitatea să fie roz-piersicuță, cu dungii albastre ca plasticul sticlelor. Și eu să stau înfofolit de dimineața până seara și să declar că era să fac degerături de la frig. Doar că, în realitate, au fost multe zile în care am ieșit pe punte în tricou. Iar statisticile din toată lumea (nu doar cele ale cercetătorilor britanici) arată viteza cu care se schimbă totul și cum o să ajungem să fim la fel de surprinși de noua climă cum suntem de zilele fără apă caldă în București. A devenit noua realitate, ne-am obișnuit cu ea, ne simțim prea neputincioși, așa că nimeni nu face nimic.

Dar ce vină are Fram cel vesel? E retorică întrebarea, desigur. El se plimbă ca și cum ar fi liniștit. Asta pentru că nimeni nu l-a studiat suficient încât să știe dacă gândește sau ce simte și cum simte și alegem să credem că nu are nimic nici în suflet, nici în minte. Și că e doar un alt animal care luptă pentru supraviețuire. Culmea e că nu am cum să-i contrazic pe cei care cred asta, iar descrierile și observațiile mele nu au cum să fie altfel decât subiective. Azi am

ales să-l văd pe Fram cel vesel, cum altfel decât vesel. De aia l-am și botezat așa de...original. Și-a păstrat distanța față de Origo și, cum nu am putut să-l studiez decât din depărtare, am rămas cu cele câteva momente în care s-a rostogolit pe zăpadă și și-a aruncat în sus pernițele negre și moi. Ori când a făcut tumba din apă, cu săritura pe o parte! (moment pe care nici în documentarele lui David Attenborough nu l-am văzut).

În concluzie, nu am avut parte de multă interacțiune cu Fram cel vesel, pentru că a ales să stea departe de navă, iar noi am ales să nu ne apropiem deloc și să-l respectăm așa cum merită (mulțumirile pentru asta se duc organizatorilor, care se vede de la o poștă că iubesc animalele și că n-au niciun interes să sperie ori să agaseze viața sălbatică). Distanța mi-a dat posibilitatea să mă joc cu cadrele și să folosesc mai mult obiectivul de 100-500mm decât cel fix, de 600mm. Și nu am făcut-o doar constrâns de situație, ci și pentru că e stilul pe care l-am descoperit de curând și care, momentan, îmi place mai mult. Pot prezenta personajul în tot contextul asta minunat, fără să simt nevoia să mă apropiu mai mult și să arăt fiecare detaliu.

Azi am văzut și trei foci, cocoțate pe gheață, tot departe. Dar avem și sufletele care vin aproape de noi și sunt chiar fericite să ne întâlnească, așa cum sunt pescărușii aștia care s-au prins că barca le dă pește, așa că stau în spatele nostru și plonjează în apă după hrană. Trebuie să studiez ce specii sunt, dar una e sigur Chitiuachi (Kittiwake în original), că-i recunosc picioarele negre. De data asta am tras rafală și n-am niciun dubiu că am și cadre demne de expediția asta. Și ce dacă sunt „banalii” pescăruși? Sunt convins că nu avem „modelul” asta în România. Și, în orice caz, nu-l găsim pescuind prin crăpăturile de gheață.

Nu pot să ratez să prezint și cina. În seara asta am avut ren, cu veșnicii-cartofi-copți-de-nesăturat și un fel de peltea de fructe, pe post de sos. La desert mi-am desfătat papilele cu înghețată de vanilie, cu bucăți de ciocolată, bezea și banane, pierdute subtil prin crema fină.

Mi-am dat seama că nu l-am prezentat mai deloc pe Julius. Pe scurt, e din Filipine, dar trăiește de mult timp în America. E răcit (sau are ceva probleme cu nasul) încă de când a ajuns aici, așa că nu ezită să-și tragă mucii cu fiecare ocazie - la masă sau pe unde apucă. Altfel, e băiat bun și pare foarte curios, doar că simte nevoia să vorbească întruna, iar asta mă extenuază. Chiar și când pune întrebări, urmează să completeze el răspunsul cu toate informațiile pe care le cunoaște, indiferent că vorbim de știință sau de cum arată o masă de lemn. Mă uit la el și văd sketch-ul cu Florin Piersic - „castravetele e un fruct decotiledonat, de culoare galben-verzuie și face parte din familia Curcubitaceelor”. Și de la capăt.

Închei cu o lecție. Nu cea în care eu îmi setez aparatul corect, că am tras deja concluzia la asta. Voiam să spun că aparatul prietenului meu irakian s-a blocat din cauză că l-a ținut prea mult în frig și l-a muncit excesiv. Așa că acum, Rebin trebuie să ia o pauză forțată de la „work, work”, înainte ca și el, și aparatul, să intre-n burnout total. Ca-n viață!

Rares Berlin
PHOTOGRAPHY

SKEPSPDAGBOK

12

Lyr

till / to Lyr

På resa från / on a voyage from

ORTSBESTÄMMINGAR och ÖVRIGA NAUTISKA OBSERVATIONER

POSITION FIXES and OTHER NAUTICAL OBSERVATIONS

TID/TIME LOGG / LOG

STYRDA KOMPASSKURSER / COURSES STEERED och tillämpade rättelser / and corrections applied

Gyrokompasskurs / Gyrocompass course

Magnetkompasskurs / Magnet compass course

missv / var. Avdrift / drift

Rättvisande kurs / True course

Distans enligt logg / Log distance

Distans enligt pass / Calc distance

04.00 GPS 80°32.3'N 020°53.1'E

Driner ved isen

08.00 GPS 80°32.5'N 020°58.8'E

Driner ved isen

08.45 GPS 80°32.8'N 020°59.1'E

Driner ved isen

DECK LOG BOOK

den / the 12 / 7 20 23

liggande i / port of

VIND riktning / Wind direction

Styrka / Strength

BARO-METER / Vatten

TEMP Luft/Air / Water

Stilte 1018 +2

Mult 38

Tiden ombord kl 12.00 / Time zone enl.

Dygnetns längd / Days length

Utlik posterad / Lookout posted

KL. 0000 på / on

KL. på / on

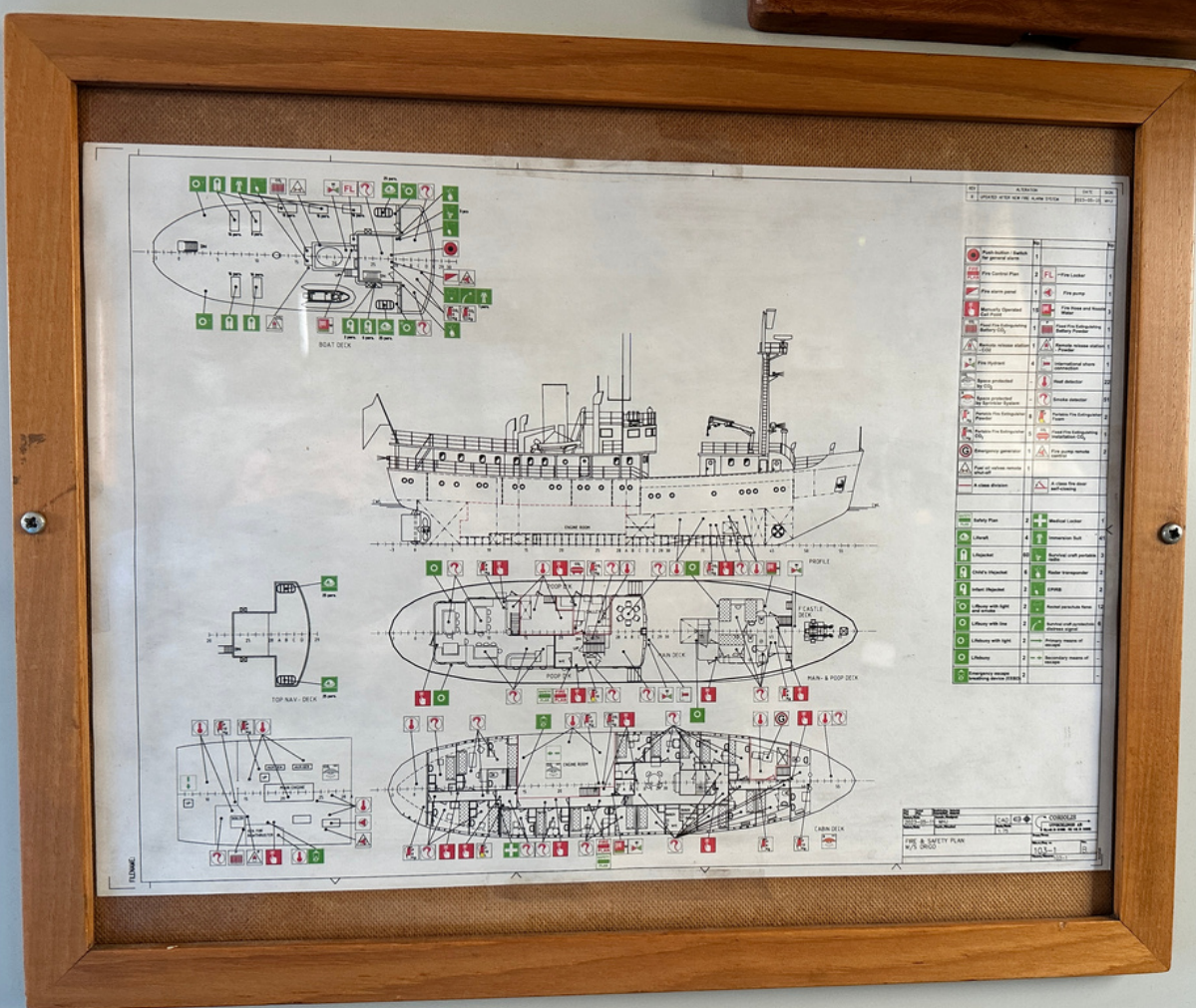
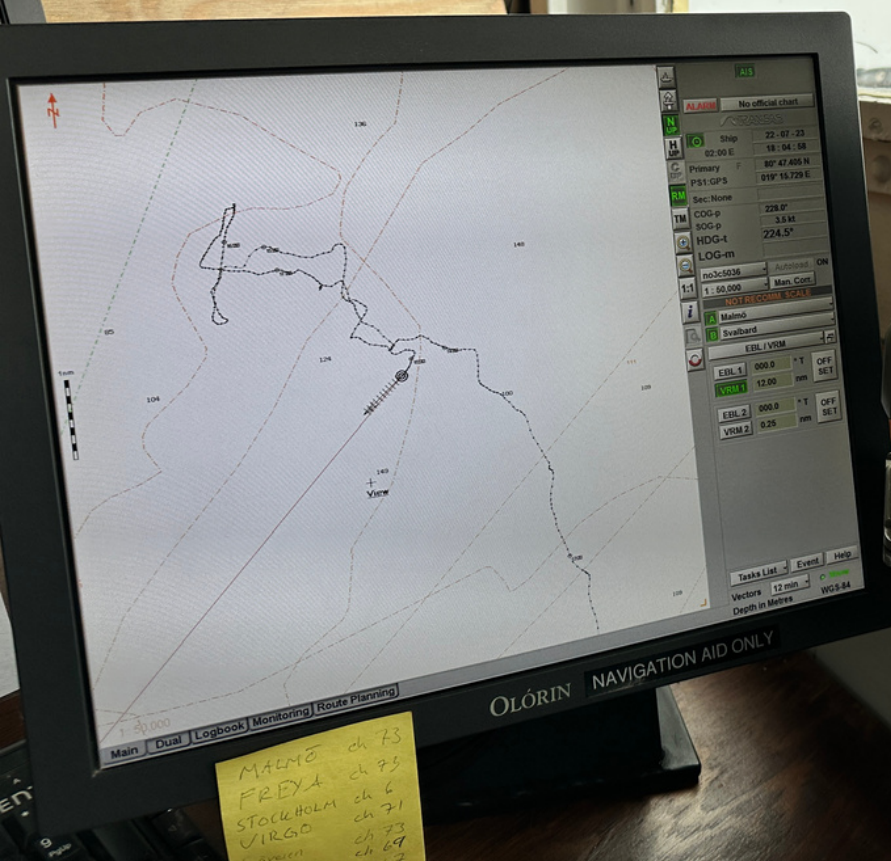
KL. på / on

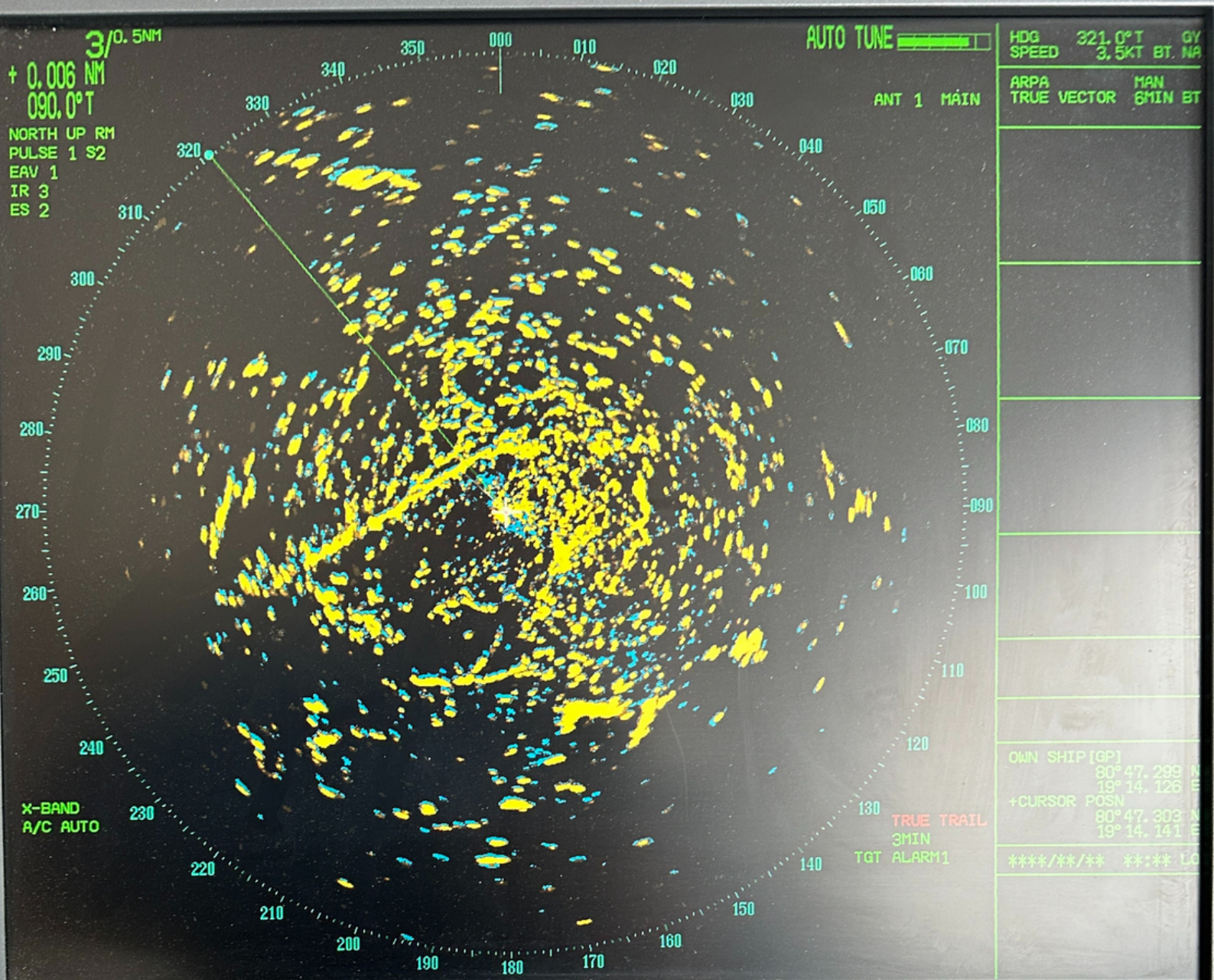
KL. på / on

KL. på / on

KL. på / on

x-band/3cm

OLÓRIN

Havnshavn, St. Anthoni
+47 79027138
+47 79027140/+47 79027200 Dagst

Recently:
Barentsburg-Katarina Guide
Barentsburg
Barentsburg
7104292

dykkere:
Vakthavende Sysselman
Sysselman
Leonard Nielsen (Olje, reparasjoner, etc.)
+47 48276181 Knut Johansen (Bunker lokalt i Lyr)
M/S Horbjørn (Mob: +47 91729709)
M/S Norvåg (Mob: +47 77587661)
M/S Norsel (Mob: +47 90300379)
Svalbard Busservice
Taxi Lyr
Tvåtten Longyearbyen
Coop

rine Supply Tromsø:
+47 90921174

atten:
r i forvåg, du kan også ringa in detta på telefon no:
t till hamn/ankring och likadant vid avgång hamn/ankaret lätt när
itorialvatten.

55 90 00

